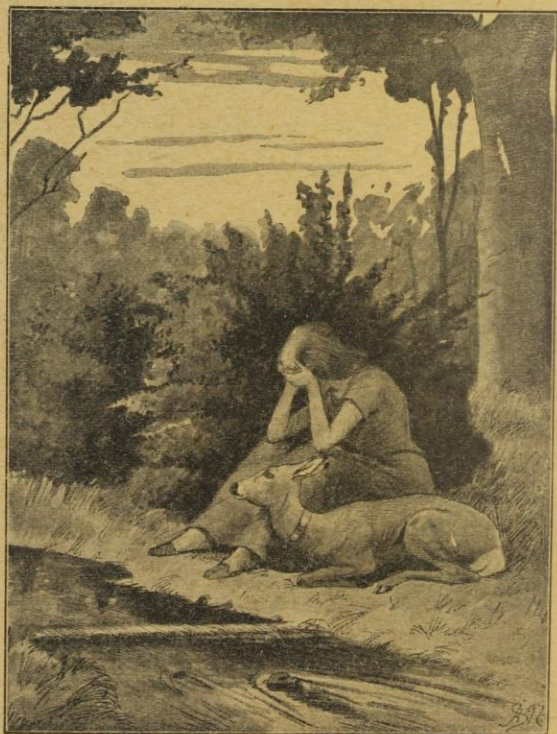

Bror og søster.

(Tysk eventyr).

Lille bror tok lille søster ved haanden og sa: „Siden mor døde, har vi aldrig hat en glad time. Vor stedmor banker os hver dag, og kommer vi bort til hende, sparker hun os fra sig. Vi maa nøie os med nogen haarde brødskorper som de andre ikke vil ha; den lille hunden under bordet har det bedre end vi. for til den kaster hun da av og til en godbete. Aa, det skulde vor rette mor vite! Kom lat os gaa sammen ud i den vide verden!“

De gik hele dagen, over mark og eng, over hump og sten, og naar det regnet, sa lille søster: „Gud i himmelen og hjerterne i os de graater sammen.“ Om kvelden kom de til en stor skog, og da var de saa trætte af sult og sorg og den lange veien, saa de krøb ind i et hult træ og satte sig til at sove der. Morgenen efter, da de vaagnet, stod solen alt høit paa himmelen og skinte varmt ind i træet. Da sa den lille broren: „Jeg er saa tørst, lille søster! Bare jeg visste av en bæk, saa jeg kunde faa drikke! Men hys! Jeg synes jeg hører noget sildre!“ Saa stod lille bror op og tok søsteren i haanden, for nu vilde de lete op bækken.

Men den onde stedmoren var en heks, og hun hadde set børnene gaa sin vei; lønlig og fult, som det er heksenes vis, hadde hun lurt sig efter dem, og hadde forgjort alle bækkene i skogen med sin troldom. Da nu børnene fandt en, som sprang saa blinkende frisk over stenene, saa vilde den lille broren drikke; men søsteren hørte hvorledes det sildret og sang i bækkesurren: „Den som drikker av mig blir til en tiger.“ Da ropte hun: „Lat være, lille bror! Du maa ikke drikke af den bækken, for saa blir du til et vildt dyr og river mig ihjel.“ Da lot lille bror være at drikke, endda han var saa gruelig tørst. „Jeg skal vente til vi kommer til den næste,“ sa han. Da de nu kom til en anden bæk, saa hørte lille søster hvorledes det surret og sang i den ogsaa: „Den som drikker av mig blir til en ulv.“ Derfor ropte hun igjen: „Kjære lille bror! Du maa ikke drikke af den bækken heller, for saa blir du til en ulv og æter mig op.“ Saa lot han være at drikke og sa: „Jeg skal vente til vi kommer til den næste; men da maa jeg drikke, hvad du saa siger, for nu er jeg saa gruelig tørst.“ Da de saa kom til den tredje bækken, hørte lille søster at det surret og sang i vandet: „Den som drikker av mig blir til et raadyr.“ Derfor sa hun til broren: „Du maa ikke drikke af den bækken, lille bror! for gjør du det, saa blir du til et raadyr og løper bort fra mig.“ Men han hadde alt lagt sig paa knæ ved bækken, bøiet sig ud over vandet og drukket av det, og i det samme han fik de første draaperne i munden, laa han der som en liten raakalv.

Da graat lille søster over sin stakkars forheksede bror, og raakalven graat med og saa sørgmodig paa

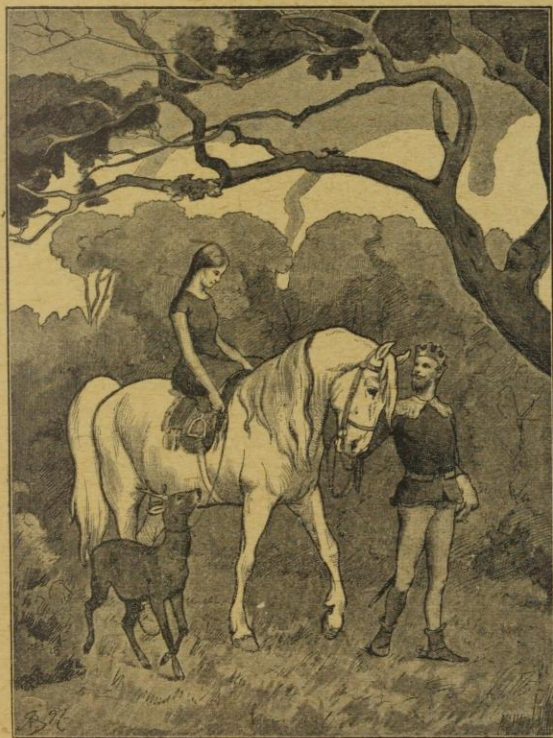
hende. Endelig sa hun: „Vær rolig, kjære raakalv! Jeg skal aldrig nogensinde forlate dig.“ Saa løste hun sit guldstrømpebaand og båndt det om halsen paa raakalven, og hun sanket siv, som hun flettet et bløtt rep av, til at leie dyret med, og saa gik de videre, og kom længer og længer ind i skogen. Da de hadde gaat en lang, lang stund, fik de se et litet hus. Søsteren kikket ind, og da hun saa det var tomt, saa tænkte hun: „Her kan vi bo.“ Hun bar sammen løv og mose og gjorde istand en bløt seng til den lille raakalven, og hver morgen gik hun ut og sanket røtter og bær og nøtter, og til raakalven røsket hun fint græs; det spiste den av haanden hendes, var glad og fornøiet, og sprang rundt omkring hende og lekte sig. Om kvelden, naar søsteren var træt og hadde bedt sin aftenbøn. la hun sit hode paa ryggen til raakalven; det var puten hendes, og paa den sovnet hun søtt. Og hadde bare lille bror hat sin menneskelige skikkelse, saa hadde det været et herlig liv.

Lang tid levde de nu saaledes alene i vildmarken. Men saa hændte det at kongen i landet holdt en stor jagt der i skogen. Da klang jægernes horn og lystige rop og hundenes vov-vov mellem trærne; raabukken hørte det ogsaa og fik lyst til at være med. „Aa,“ sa han til søsteren, „lat mig faa være med paa jagten; jeg holder ikke ut at ligge her og høre paa alt det lystige liv.“ Og saa længe bad den, til hun endelig gav den lov. „Men du maa komme hjem til kvelden,“ sa hun. „De vilde jægerne lukker jeg ikke ind, og forat jeg kan vite hvem det er, saa skal du banke paa døren og sige: „Luk op, lille søster!“ Hører jeg ikke det, saa lukker jeg ikke op.“ Raabukken sprang

ut, og glad og lystig var den i den frie, friske luft. Kongen og hans jægere saa det vakre dyret, og satte efter det, men kunde ikke naa det igjen; hver gang de mente at nu skulde de faa fat paa det, sprang det over busk og bæk og var borte. Da det blev mørkt, løp det hjem til huset, banket paa og sa: „Luk op, lille søster!“ Saa lukket søsteren op døren, raabukken sprang ind og hvilte sig godt ut hele natten paa sit myke leie. Næste morgen var jagten atter i fuld gang, og da raabukken hørte hornene skralde og jægerne rope, hadde den ingen ro paa sig. „Aa, luk op, lille søster!“ sa den. „Jeg maa ut og være med.“ Saa lukket søsteren op døren for den og sa: „Til kvelden maa du komme igjen, og mind dig vel paa det du skal sige!“ Da kongen og jægerne atter fik se raabukken med guldhalsbaandet, satte de alle efter den; men den var dem for rask og let paa foten. Hele dagen fôr de efter den, og endelig ut paa kvelden fik de kringset den; en av jægerne saaret den i foten, saa den haltet og maatte sagtne sit løp. Da lurte jægern sig efter den til det lille huset, og hørte at den ropte: „Luk op, lille søster!“ Han saa ogsaa at døren blev aapnet og straks igjen lukket. Alt dette merket han sig, gik til kongen og fortalte ham det han hadde set og hørt. Da sa kongen: „Imorgen gaar vi paa jagt igjen.“

Søsteren blev rent forskræmt, da hun saa at raabukken var saaret. Hun vasket blodet af den, la lægedomsurter paa saaret og sa: „Læg dig nu, kjære raabuk! saa du kan bli frisk igjen snart.“ Saaret var ikke farligt og morgenen efter kjendte raabukken ikke mer til det. Og da den atter hørte gnyet af

jagten ute i skogen, sa den: „Jeg kan ikke holde ut at ligge herinde nu; jeg maa være med. De skal nok ikke faa fanget mig.“ Søsteren graat og sa: „Det ender med at de dræper dig, saa er jeg alene her i skogen og forlatt av hele verden. Nei, du kommer ikke ut.“ — „Saa dør jeg her for øinene dine av sorg,“ sa raabukken; for naar jeg hører jagthornet, er det som jeg skulde springe ut av kløvene mine.“ Da aapnet søsteren døren, med tungt hjerte, og raabukken sprang rask og glad ut i skogen. Da kongen fik se den igjen, sa han til sit jagtfølge: „Sæt nu efter den hele dagen, til det blir mørkt; men ingen maa gjøre den nogen skade.“ Da solen var i nedgangen, sa kongen til jægeren: „Vis mig nu det lille skoghuset!“ Da han kom til døren, banket han paa og ropte: „Luk op, lille søster!“ Døren gik op, og da kongen kom ind, fik han se en ung pike, og saa vakker var hun at han aldrig havde set fagrere mø. Men hun blev ræd, da hun, istedenfor raabukken som hun ventet, fik se en mand stige ind som hadde guldkrone paa hodet. Men kongen saa venlig paa hende, rakte hende haanden og spurte: „Vil du følge med mig til mit slot og bli min kjære hustru?“ — „Ja,“ svarte hun; „men raabukken maa jeg faa med mig; den forlater jeg ikke.“ — „Den skal faa lov til at bli hos dig al sin tid,“ svarte kongen, „og den skal aldrig lide nogen nød.“ I det samme kom den springende ind; søsteren bandt sivrepet paa den og førte den ut av skoghuset. Kongen satte nu den vakre pigen op paa hesten og førte hende til sit slot. Der blev det holdt bryllup med stor stas. Nu var hun da dronning, og hun og kongen levde glade og

lykkelige sammen. Raabukken hadde det ogsaa godt paa sin vis; det blev stelt vel med den, og den sprang frit omkring i slotshaven.

Men den onde stedmoren, som var skyld i at børnene hadde maattet drage ut i den vide verden, hun visste ikke andet end at lille søster for længe siden var revet ihjel av vilddyrene i skogen, og at lille bror, som var blit raakalv, var blit dræpt af jægerne. Da hun fik høre at de var i live og hadde det godt, blev hendes hjerte saa fuldt av had og avindsyke at hun ikke hadde en rolig time, men bare tænkte paa hvorledes hun atter skulde føre dem begge i ulykke. Hendes egen datter, som bare hadde ett øie og var styg som pesten, brukte mund og sa til hende: „Jeg skulde heller været dronning; slik en lykke hadde netop passet for mig.“ „Ja, vent bare!“ sa kjærringen og snakket vel med hende; „jeg skal nok nytte leiligheten, naar den kommer.“ Da nogen maaneder var gaat, og dronningen hadde føtt en liten vakker gut til verden, og kongen netop var ute paa jagt, skiftet heksen ham og tok paa sig kammerfruens skikkelse. Hun gik straks ind i dronningens sovekammer og sa til hende: „Kom, badet er færdig; det gjør godt og gir friske kræfter; men snar maa I være, ellers blir det kaldt.“ Datteren hadde hun med sig, og saa tok de den svake dronning, bar hende ut i badstuen og la hende i karret; saa stængte de døren og løp sin vei. Men i badstuen hadde de gjort det saa hett at den unge, vakre dronningen snart maatte late sit liv.

Da dette var gjort, gav heksen datteren en kappe paa hodet og la hende i sengen istedenfor dronningen. Hun gav hende ogsaa dronningens skikkelse; men det

ene øiet var og blev borte; det kunde moren ikke gi hende. Men forat kongen ikke skulde merke noget, lot hun datteren lægge sig paa den siden som hun ikke hadde noget øie. Om kvelden, da kongen kom hjem og hørte at det var føtt ham en liten søn, blev han hjertens glad og vilde straks ind til sin kjære hustru, for at se hvorledes det stod til med hende. Men da ropte kjærringen hastig: „For alt i verden, drag omhængt fore! Dronningen taaler ikke lyset endda. Hun maa bare ha ro!“ Saa gik kongen igjen, uten at vite at det var en falsk dronning som laa i sengen.

Ved midnatstid, da alle sov, saa ammen, som sat i barnestuen ved vuggen, og var den eneste som endda vaakte, at døren gik op, og den rette dronningen kom ind. Hun tok barnet op av vuggen, la det til brystet og gav det at drikke. Saa stelte hun med vuggen, la barnet ned igjen og bredde over det. Raabukken glemte hun heller ikke, men gik bort i kroken til den og klappet den. Saa gik hun bort igjen, uten at sige et ord. Morgenen efter spurte ammen vaktmændene om de hadde set nogen gaa ind i slottet om natten; men de hadde ingenting set. Saaledes kom dronningen igjen flere nætter, men aldrig talte hun et ord. Ammen saa hende hver gang, men kunde ikke tale om det til nogen.

Men da nogen tid var gaat, tok dronningen en nat til at tale; hun sa:

«Hvordan gaar det mit barn?

Hvordan gaar det min raa?

Bare to ganger til har jeg lov at gaa.»

Ammen svarte ikke; men da dronningen var borte, gik hun til kongen og fortalte ham alt. Kongen sa: „Store Gud! kan det være mulig? Jeg vil selv vaake hos barnet næste nat.“ Om kvelden gik han ind i barnestuen, og da det blev midnat, kom dronningen atter til syne, og da sa hun:

«Hvordan gaar det mit barn?

Hvordan gaar det min raa?

Bare én gang til har jeg lov at gaa.»

Saa stelte hun med barnet, som hun pleide, før hun blev borte. Kongen turde ikke tale til hende; men natten efter vaakte han atter i barnestuen. Da viste dronningen sig igjen, og nu sa hun:

«Hvordan gaar det mit barn?

Hvordan gaar det min raa?

Det er sidste gang jeg har lov at gaa.»

Da kunde kongen ikke bare sig længer, men sprang bort til hende og ropte: „Du kan ikke være nogen anden end min egen kjære hustru!“ Og i samme øieblik kom hun ved Guds naade atter til live, blev rød og hvit og vakker, som før, og helt frisk og rask. Hun fortalte da kongen om al den ondskap som heksen og hendes datter hadde gjort mot hende. Kongen lot dem begge føre for retten, og de fik sin dom. Datteren blev jaget ut i skogen, og der gjorde vilddyrene det snart av med hende; men heksen blev kastet paa baal og maatte ynkelig brænde op. Og da hun var brændt til aske, saa var det ute med al hendes troldom, og raabukken fik sin menneskeskikkelse igjen. Siden levde bror og søster lykkelig sammen til sin død.